

TEKST
KATRIEN STEYAERT
FOTO
TOM LAGAST

Tussen de lakens

Als er één plaats is waar we onszelf zijn, is het in bed. *Knack Weekend* trekt van slaapkamer naar slaapkamer voor een eerlijk gesprek.

Deze week:

Brenda (29) en Dylan (25). Zij is blind sinds haar geboorte, hij heeft een lichte vorm van autisme. Deze zomer verwachten ze hun eerste kind.

“We hielden elkaar recht in onze donkerste dagen”, vertelt zij. “Al van toen we samen in het middelbaar zaten, konden Dylan en ik goed praten. Toen ik rond mijn 27ste voor de tweede keer een pijnlijke relatiebreuk meemaakte, bood hij een luisterend oor.”

Hij knikt. “Rond die tijd heb ik gezegd: je hebt nu jaren energie gestoken in verwachtingen die niet uitkwamen. Laat mij daar iets aan doen. Laat mij met je trouwen.”

“Ik wist dat hij gevoelens voor mij had, maar dacht: wie wil er nu een relatie met mij? Ik was bang geworden en had een bunker rond mezelf opgetrokken. Maar Dylan sloeg daarin snel een bres. Hij leerde mij knuffelen en bracht me zowat alles bij over relaties.”

“Tot dan had ze de ervaring gehad dat de vrouw de man moest plezieren, maar ik stond erop dat ze uitsprak wat ze zelf graag had. Dat lukt haar alsmaar beter.”

“Intussen ben ik zwanger van een dochtertje”, glundert ze. “Soms ben ik bang dat de babydrukte Dylan zal overprikkelken, maar ik heb geleerd dat ik hem dan even rust moet gunnen. Ik ben sowieso zelfstandig. Alleen waar het echt niet lukt, vult Dylan aan.”

“Ik installeerde voor haar verlichting met spraakbediening, zodat ze zeker weet of de lampen aan of uit zijn. En als ze op de aardappelen schil vergeet, haal ik die weg.”

“Het liefst van al bak ik samen pannenkoeken. Dylan draait die om, dat is te moeilijk voor mij. Zijn ogen zijn tegelijk die van mij.”

“Omgekeerd is zij de eerste die zich zo goed in mijn beperking inleeft.”

Ze glimlacht. “Onze relatie voelt als een cadeautje van het lot. We zijn eindelijk waar we moeten zijn.”